

Sygn. akt II KK 106/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **A. W.**,

skazanego z art. 244 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2015 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 6 grudnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 3 lipca 2012 r.,

- 1) uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- 2) obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 3 lipca 2012 r. A. W. został uznany winnym czynów z art. 244 k.k. polegających na tym, że:

- I. w dniu 3 czerwca 2010 r., w miejscowości M., prowadził pojazd mechaniczny w postaci motocykla marki Yamaha, czym nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 marca 2009 r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku;
 - II. w dniu 16 lipca 2010 r. w Ł. prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki Peugeot 406, czym nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 marca 2009 r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku,
- które to czyny sąd uznał za popełnione w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 grudnia 2012 r. wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy.

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację w trybie art. 521 k.p.k. wniósł Prokurator Generalny, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 3 lipca 2012 r., oraz utrzymaniu go w mocy, pomimo, że orzeczeniem tym A. W. został skazany za czyn (popełniony w dniu 16 lipca 2010 r.), za który został już prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 11 września 2012 r., co stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym.

Z uwagi na chronologię zapadających wobec skazanego wyroków, o której szeroko pisze w kasacji Prokurator Generalny, dla niniejszego postępowania najistotniejsze jest podkreślenie, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 11

września 2012 r., A. W. został uznany winnym czynu z art. 244 k.k., polegającego na tym, że w dniu 16 lipca 2010 r. w Ł. prowadził samochód marki Peugeot 406, czym nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w W. zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi. Za ten czyn wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat. Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 19 września 2012 r.

Biorąc powyższy fakt pod uwagę wskazać należy, że w dacie orzekania w sprawie przez Sąd Okręgowy w W. w sprawie pod sygn. akt X Ka .../12, a więc w dniu 6 grudnia 2012 r., wyrok w sprawie pod sygn. akt II K .../12 był już prawomocny.

By jednak ustalić, że zachodzi w sprawie przypadek określony w 439 § 1 pkt 8 k.p.k. należy porównać opisy czynu przypisanego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 11 września 2012 r. oraz tego czynu, który był przedmiotem oceny w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w sprawie o sygn. akt X Ka .../12. Porównanie to prowadzi do jednoznacznego wniosku, że A. W. został dwukrotnie skazany za ten sam czyn polegający na prowadzeniu pojazdu marki Peugeot 406 w dniu 16 lipca 2010 r. w Ł. (najpierw wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 11 września 2012 r., a następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 3 lipca 2012 r.). Oznacza to, że w dacie rozpoznawania sprawy przez Sąd odwoławczy istniała przesłanka do umorzenia postępowania w zakresie tego czynu na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., czego Sąd ten nie zauważył, utrzymując w mocy wyrok Sądu I instancji, bez dokonywania w nim jakichkolwiek zmian.

Musiało to skutkować uchyleniem wyroku Sądu Okręgowego i przekazaniem sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, w którym to postępowaniu, mając na względzie treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., konieczne będzie dokonanie stosownych modyfikacji wyroku Sądu I instancji, mających na celu wyeliminowanie skazania za czyn, który został już wcześniej prawomocnie osądzony wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 11 września 2012 r.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

